

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Ateiviai minimi Biblijoje

Daugelis ufologų į Bibliją žiūri kaip į šaltinį, liudijantį, kad žmonijos kontaktai su kitų planetų protingomis būtybėmis vyko dar tolimoje praeityje.

Pavyzdžių toli ieškoti nereikia – pakanka paminėti Būties knygoje esantį pasakojimą apie „Dievo sūnus“, kurie tuokėsi su Žemės moterimis, todėl pasaulyje atsirado milžinų rasė: „Tuomet Dievo sūnūs ėmė bendrauti su žmonių dukromis...“ Mozė kosminiame laive Klasikiniai komentatoriai šiuos žodžius traktuoja kiek kitaip. Jų požiūriu, „Dievo sūnumis“ (originalui labiau atitiktų vertimas „stipriųjų sūnūs“) galėjo būti arba puolę ir kūniškuosius pavidalus įgavę angelai, arba žymių žmonių sūnūs, kurie sanguliavo su merginomis iš paprastos liaudies. Tačiau pagunda šią ištrauką traktuoti ufologiniu požiūriu egzistavo visą laiką. Šiuo požiūriu pats Sinajaus apsiareiškimas pradedamas traktuoti kaip Mozės kontaktas su ateivių civilizacija. Atseit, faktas, jog daugiau nei 600 tūkstančių žydų vienu metu prie Sinajaus kalno išgirdo griausmingą Kūrėjo balsą, gali būti paaiškinamas tik tuo, kad ant šio kalno nusileido ateivių iš kitos planetos laivas, o patys ateiviai dešimt Dievo įsakymų transliavo per galingus garsiakalbius. Paties Mozės pakilimas į Sinajaus kalną ir buvimas ten 40 dienų traktuojamas kaip pranašo buvimas pas ateivius. Skaitant garsiąją istoriją apie tai, kaip Aukščiausiasis pamatė, jog žydai pagamino aukso veršį, ir tai parodė Mozei, sunku atsiriboti nuo prielaidos, kad didysis pranašas tuo metu buvo kosminiame laive ir jam didžiuliam ekrane realiu laiku buvo parodytas iš stebėjimo kamerų gaunamas vaizdas apie tai, kas vyksta kalno papėdėje. O vėliau prasidėjo garsusis Mozės ginčas su Dievu... Dvigalvis žmogus ar ateivis iš kosmoso? Mintį apie ateivius sukelia biblinis pasakojimas apie tai, kad tuo metu, kai Jeruzalėje buvo statoma šventykla, karaliui Saliamonui patarnavo pats „velnių karalius“ Asmodėjus. Padavime pasakojama, kad laisvu laiku Saliamonas kalbėdavo su Asmodėjumi įvairiomis temomis ir kartą jo paklausė, ar yra gyvybė už mūsų pasaulio ribų. Asmodėjus atsakė teigiamai ir netgi pristatė karaliui vieną „Tėvelio šalies“ gyventoją – dvigalvį žmogų. Saliamonas išklausinėjo svečią apie gyvenimą jų pasaulyje, sužinojo, kad dvigalviai žmonės, kaip ir žemiečiai, arija žemę, kulia javus, auklėja vaikus, meldžiasi Dievui. Po to Saliamonas liepė Asmodėjui ateivių sugrąžinti namo. Tada „velnių karalius“ prisipažino, jog to negali padaryti, nes tokiam sugrąžinimui reikia „labai daug jėgų“. Taip dvigalvis žmogus liko gyventi Jeruzalėje, karalius Saliamonas jam suteikė žemės sklypą, jis pats susituokė su žemiškąja moterimi. Santuokoje gimė septyneri sūnūs – šeši buvo mums įprasti, o vienas dvigalvis, kaip ir tėvas. Dauguma Biblijos tyrinėtojų šiam pasakojime linkę matyti vieną iš pirmųjų liudijimų apie Siamo dvynius. Tačiau reikia įvertinti tai, kad „Tėvelis“ ivrito kalba reiškia „Visatą“, tad ufologinis požiūris į šią istoriją tarsi savaime peršasi. O Asmodėjaus žodžiai apie tai, kad „Tėvelio šalies“ gyventojai sugrąžinimui reikia gigantiškų jėgų, atseit, primena, kokių didžiulių energijos išteklių reikia kosminiams skrydžiams. Ar tik mūsų planeta gyvenama? Garsusis pranašas Elijaus paėmimas į dangų ugnies vežimu tikrai atrodo tarsi ateivių įvykdytas pagrobimas arba savanoriškas skrydis iš Žemės: „Kai ėjo jie keliu ir kalbėjosi, staiga pasirodė ugnies vežimas ir ugnies arkliai, ir atskyrė juos abu, ir pakilo Elijas į dangų...“ Įdomu tai, kad Biblijos pasakojimuose teigiama, jog pranašas Elijas buvo toli gražu ne vienintelis žmogus, kuris buvo gyvas paimtas į dangų. Atėjo pats laikas priminti, kad dabartinis susidomėjimas kitų planetų civilizacijų paieškoms prasidėjo praėjusio amžiaus 7-o dešimtmečio pradžioje, kai amerikiečių astronomas Frenkas Donaldas Dreikas sukūrė pirmąjį pasaulyje radijo teleskopą nežemiškojo proto paieškoms. Jis sukūrė garsiąją „Dreiko lygtį“, kuri teigia, jog mūsų Galaktikoje egzistuoja ne mažiau nei 10 tūkstančių įvairių civilizacijų. Tuo metu teologams buvo užduotas klausimas, kaip religija žiūri į tai, kad už Žemės ribų taip pat egzistuoja gyvybė. Atrodo, kad religiniai autoritetai turėjo pasinaudoti pasitaikiusia galimybe ir pareikšti, kad Biblijoje yra daugybė įrodymų, jog Dievas sukūrė ne vieną pasaulį ir mes Visatoje tikrai nesame vieninteliai. Toks pareiškimas tikrai būtų padėjęs padidinti religijos populiarumą tarp žmonių. Tačiau to nebuvo padaryta. Po ilgų apmąstymų ir ginčų religiniai Biblijos tyrėjai pareiškė, kad gyvybė Žemėje yra unikali ir už jos ribų nėra jokių kitų protingų civilizacijų. Šią savo išvadą parėmė tos pačios Biblijos žodžiais apie žmogaus sukūrimą: „Ir Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą. Pagal Dievo paveikslą jį sutvėrė; sutvėrė juodu, vyrų ir moterų. Ir Dievas juodu palaimino ir tarė: veiskitės ir dauginkitės, ir pripildykite žemę, ir ją paverkite, ir viešpataukite jūros žuvims ir dangaus paukščiams, ir visiems gyvuliams, kurie kruta ant žemės. Ir Dievas tarė: Štai aš jums daviau visokią žolę žemėje, turinčią sėklą, ir visus medžius, turinčius savyje savo rūšies sėklą, kad būtų maistas jums ir visiems žemės gyvuliams, ir visiems dangaus paukščiams, ir visiems krutantiems ant žemės, kuriuose yra gyvybės dvasia, kad turėtų ko ėsti.“ Religiniai autoritetai atkreipė dėmesį, kad šiame pasakojime pabrėžiama, jog viskas, kas gyva, egzistuoja būtent Žemėje ir niekur daugiau, o tai reiškia, kad jokios civilizacijos artimame ar tolimame kosmose nėra ir negali būti. Ar mes vieniši Visatoje? Praėjus daugiau nei pusei amžiaus po Dreiko lygties paskelbimo, mokslo sluoksniuose susiformavo dvi nuomonės apie nežemiškųjų civilizacijų egzistavimą. Pirmoji mokslininkų grupė ir toliau mano, kad tokios civilizacijos egzistuoja ir jų yra daugybė – žymiai daugiau, nei Dreiko nurodytas skaičius. Kita mokslininkų grupė užsiima planetų, kuriuose teoriškai gali būti gyvybė, paieška. Šios grupės atstovai padarė išvadą, kad, nežiūrint į Visatos neapbrėptumą, tokių planetų yra nepaprastai mažai arba jų iš viso nėra. Atmetant religinę pasaulio sukūrimo versiją turime pripažinti, kad gyvybei atsirasti turi „atsitiktinai sutapti“ daugybė fizinių parametrų. Pavyzdžiui, unikali Žemės padėtis Saulės sistemoje – mažiausias poslinkis į vieną ar kitą pusę ir organinė gyvybė mūsų planetoje būtų neįmanoma. Šie ir kiti panašūs faktai pasitarnavo, kad tos pačios Dreiko lygties pagrindu buvo sukurta Donaldas Braunlio ir Piterio Vordo teorija, teigianti, jog planetos su žemiškosiomis charakteristikomis egzistavimas yra unikalus reiškinys ir mes, greičiausiai, esame vieniši Visatoje. Būtybės iš kitų pasaulių Kaip tada kalbėti apie daugybę NSO liudijimų, susitikimus su ateiviais, Žemės žmonių pagrobimus? Teologai teigia, kad tokie įvykiai, be abejo, kartas nuo karto vyksta. Tik vietoje klausimo „Ar mes vieniši Visatoje?“ būtų teisingiau užduoti klausimą „Ar mes vieniši Žemėje?“ Savo oponentus nukreipia į kabalistinę Zoharo knygą, kurioje teigiama, kad Žemę sudaro septyni „dangūs“, „sluoksniai“ ar „paraleliniai pasauliai“. Pagal Zoharą, šiuose pasauliuose irgi gyvena protingos būtybės, tik jos sukurtos iš kitos, subtilesnės materijos. Be to, šie pasauliai sudaro sluoksnius, panašiai kaip svogūnas. Tose vietose, kur vienas pasaulis liečiasi su kitu, galimas perėjimas iš vieno pasaulio į kitą. Tie, kuriuos žmonės nuo senų laikų vadina velniais, džinais, vaiduokliais, elfais, fėjomis – šių pasaulių gyventojai, kartas nuo karto patenkantys į mūsų pasaulį. Su žmonėmis juos suartina tai, kad jie irgi turi protą, gimsta ir miršta, dauginasi, tačiau jų medžiaginė kilmė yra visiškai skirtinga nuo mūsų. Zoharas tvirtina, kad Kaino žodžius, pasakytus Dievui po Abelio nužudymo „Dabar Tu mane išvarysi nuo žemės paviršiaus“, reikia suprasti kaip Kaino išvargimą į vieną iš tokių pasaulių. Teologai mano, kad mūsų laikais šios būtybės gali apsimesti ateiviais iš kitų planetų, o savo transporto iš vieno pasaulio į kitą priemonės vadinti tarplanetiniais laivais. Susitikimais su tokiomis būtybėmis paremti daugelis „metafizinio realizmo“ pradininko Nobelio premijos laureato Izaoko Baševiso Zingerio kūrinii. Rašytojo sūnus, įsitikinęs ateistas, kartą paklausė tėvo, ar jis iš tikrųjų tiki šių būtybių egzistavimu, ar jos jam reikalingos kaip tam tikri simboliai, leidžiantys pažvelgti į kūrinių herojų vidinį pasaulį? – Žinoma, tikiu! – sekė atsakymas. – Aš pernelyg dažnai susidūriau su tokiais reiškiniais ir girdėjau visiškai pasitikėjimo nusipelnusių žmonių pasakojimus. Dar daugiau – tai, kad mokslas iki šiol nepripažįsta jų egzistavimo, nieko nereiškia. Jis ilgai nepripažindavo ir kitų reiškinii. Esu įsitikinęs, kad anksčiau ar vėliau mokslininkams pavyks įrodyti jų

realybę, mes su jais užmegsime atvirą kontaktą, ir tai bus naujos eros istorijoje pradžia. Parengta pagal pasaulio spaudą

Date created: 2015/03/07-